

Arrest

nr. 199 940 van 20 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 28 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2017 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 maart 2017, in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 september 2017 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 19 september 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.03.2017 werd ingediend door:

Naam: [W.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Thailand

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging “de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Er worden door de referentiepersoon loonfiches (januari-februari 2017), individuele rekeningen 2016 en een fiche nr. 281.10 – jaar 2016 voorgelegd van Crelan SA.

Echter, uit de gegevens van het administratief dossier (Dolsis) blijkt dat de referentiepersoon sedert 28.02.2017 niet meer tewerkgesteld is bij Crelan SA. De referentiepersoon is sedert 1.03.2017 tewerkgesteld bij Cegeka NV doch betreffende deze nieuwe tewerkstelling werd niets voorgelegd zodat onze dienst geen kennis kan nemen van het inkomen dat er uit voortvloeit. Bij gebrek aan enig bewijs van de huidige inkomsten van de referentiepersoon, kan onze dienst dan ook geen kennis hebben van de omvang van deze inkomsten en kan er niet worden vastgesteld of de bestaansmiddelen voldoen aan de vereisten overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet

Wat de behoefteanalyse ex artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet betreft, deze is overbodig. Uit het voorgaande is gebleken dat onze dienst niet over de nodige gegevens beschikt om na te gaan of de referentiepersoon over toereikende bestaansmiddelen beschikt. Aldus kan onze dienst niet weten of in casu al dan niet een behoefteanalyse dient te gebeuren – dit is immers enkel vereist indien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn – en kan onze dienst evenmin nagaan of de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt voor haar en betrokkene voldoende zijn om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Het kwam aan betrokkene toe om bij een veranderde arbeidsmarkt – en inkomenssituatie van de referentiepersoon tijdens de behandeling van de aanvraag om haar aanvraag te actualiseren en hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden op de actuele effectief verworven netto- inkomsten van de referentiepersoon. In casu heeft betrokkene dit nagelaten.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Verzoekster heeft op 20 maart 2017 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Verzoekster heeft bij deze aanvraag zelf reeds al de noodzakelijke bewijsstukken, waaronder de bewijzen bestaansmiddelen van de referentiepersoon, neergelegd (cf. stuk 2).

Verzoekster werd echter door verweerder in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14 september 2017 (bijlage 20) (cf. stuk 1).

2.

Dat de verzoekster betekende beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14 september 2017 stelt dat verweerder zicht heeft op de huidige inkomsten van de referentiepersoon nu omtrent zijn nieuwe tewerkstelling geen bewijsstukken werden neergelegd.

3.

Dat verzoekster in eerste instantie wil benadrukken dat in hoofde van verzoeksters referentiepersoon er geenszins sprake is van een “nieuwe tewerkstelling”.

Immers de referentiepersoon, die bij Crelan NV sedert 1 juni 2006 tewerkgesteld was, is op 1 maart 2017 in het kader van een overgang van ondernemingen in de zin van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 32bis overgenomen door Cegeka NV (cf. stuk 3).

De vermeende ‘nieuwe tewerkstelling’ van de referentiepersoon betreft dus enkel en alleen een overname door Cegeka NV van de referentiepersoon in het kader van een overgang van ondernemingen in de zin van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 32bis.

Nu deze tewerkstelling bij Cegeka NV geen ‘nieuwe tewerkstelling’ betreft doch enkel een overname van de referentiepersoon door een nieuwe werkgever, verkeerde verzoekster in de overtuiging dat zij geenszins gehouden was alsnog de bewijsstukken van deze overname over te leggen.

4.

Dat in tweede instantie verzoekster dan ook niet begrijpt waarom verweerder, wanneer deze op de hoogte is van de tewerkstelling van de referentiepersoon bij Cegeka NV, echter nalaat verzoekster (voor wie de tewerkstelling bij Cegeka NV geen nieuwe tewerkstelling uitmaakte) uit te nodigen alsnog nieuwe bewijsstukken aangaande de inkomsten van haar echtgenoot over te maken.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante en recente elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat er sprake is van manifeste beoordelingsfout, schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

5.

Dat verweerder derhalve, gezien hij niet kan vaststellen of er (on)toereikende bestaansmiddelen zijn, dan ook niet verzoekster een bijlage 20 kon betekenen nu geenszins door verweerder op een afdoende manier werd aangetoond dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom verzoekster niet voldoet aan voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat de administratieve beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig is te beschouwen. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is in casu dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op het gegeven dat zij een familielid is van een burger van de Unie / Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, meer bepaald de echtgenote van een Belgische onderdaan.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

*De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.
[...].”*

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Uit lezing van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 1° en 4 juncto artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon vergezellen of vervoegen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg geweigerd, omdat het bestuur oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt vast dat de voorgelegde stukken – waaronder loonfiches voor januari en februari 2017 – nog betrekking hebben op een tewerkstelling voor Crelan SA, terwijl de gegevens in de Dolsis-databank leren dat de referentiepersoon sinds 1 maart 2017 niet langer werkzaam is bij Crelan SA, maar wel bij Cegeka NV. Hij motiveert dat geen stukken voorliggen over deze nieuwe tewerkstelling, waardoor hij geen kennis kan nemen van het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon en niet kan beoordelen of deze inkomsten voldoen aan de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Hij oordeelt dat in deze situatie een behoefteanalyse bovendien overbodig is.

Verzoekster voert aan dat de tewerkstelling van haar echtgenoot voor Cegeka NV niet als een ‘nieuwe tewerkstelling’ is te beschouwen. Zij stelt dat haar echtgenoot op 1 maart 2017 “in het kader van een overgang van ondernemingen in de zin van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 32bis [is] overgenomen door Cegeka NV”. Zij stelt in de overtuiging te zijn geweest dat zij in deze omstandigheden er geenszins toe was gehouden de bewijsstukken van deze overname voor te leggen.

Verzoekster betwist op zich niet dat zij ter staving van haar aanvraag van 20 maart 2017 enkel stukken voorlegde waaruit een tewerkstelling van haar echtgenoot blijkt voor Crelan SA tot en met februari 2017, niettegenstaande deze laatste sinds maart 2017 niet langer werkzaam is voor Crelan SA, maar wel voor Cegeka NV. Zij betwist evenmin dat zij, niettegenstaande de tewerkstelling van haar echtgenoot voor de nieuwe werkgever reeds was aangevat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, naliet te wijzen op het gegeven dat er een nieuwe werkgever in het spel was en dit kaderde in een overgang van onderneming. Zij geeft niet aan de thans door haar aangebrachte stukken hieromtrent – meer bepaald een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur tussen de echtgenoot en Cegeka NV, een tewerkstellingsattest voor Cegeka NV en loonfiches voor Cegeka NV van april tot en met augustus 2017 – reeds te hebben aangebracht bij het bestuur in het kader van de aanvraag.

Verzoekster duidt niet op welke gronden het bestuur bij het nemen van zijn beslissing kennis diende te hebben van de overgang van onderneming in de zin van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 32bis of van de huidige arbeidsvoorwaarden en inkomsten van de referentiepersoon. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur deze overgang van onderneming ten onrechte niet in rekening heeft gebracht en toont niet aan dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing de gegevens zoals deze voorlagen onjuist of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld. In deze omstandigheden toont verzoekster evenmin aan dat zij er vanuit mocht gaan dat zij er niet toe was gehouden de overgang van onderneming zelfs maar te vermelden of hiervan bewijsstukken voor te leggen.

Waar verzoekster vervolgens betoogt dat het aan verweerder toekwam om bijkomende inlichtingen in te winnen om duidelijkheid te verkrijgen over de tewerkstelling voor Cegeka NV, en de inkomsten uit deze tewerkstelling, meer bepaald haar uit te nodigen hieromtrent alsnog bewijsstukken voor te leggen, kan zij verder ook niet worden gevolgd.

De Raad benadrukt dat het bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het komt verzoekster aldus toe zelf de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Het kwam verzoekster, die zich dient te bekwamen in de verblijfsprocedures die zij opstart, toe om hieromtrent zelf de nodige stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden op de effectief verworven en actuele inkomsten van de referentiepersoon waarover deze daadwerkelijk kan beschikken. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe is gehouden om, bij de verzoekende partij dan wel een derde persoon of instantie, bijkomende informatie op te vragen wanneer blijkt dat de bij de aanvraag gevoegde stukken geen volledig zicht bieden op inkomenssituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken met betrekking tot de voorwaarde van de bestaansmiddelen voor het nemen van de bestreden beslissing voor te leggen.

De Raad stelt vast dat van verzoekster als zorgvuldig handelende persoon mocht worden verwacht dat zij in het kader van haar aanvraag op 20 maart 2017, op een ogenblik dat haar echtgenoot reeds bijna een maand werkzaam was voor de nieuwe werkgever Cegeka NV en waar zij nog loonfiches voorlegde voor Crelan SA, dan minstens zou hebben gewezen op de door haar thans aangevoerde overgang van onderneming. Zij betwist niet dit te hebben nagelaten.

Het komt de gemachtigde van de staatssecretaris in de thans voorliggende situatie in beginsel enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. Op verweerder rust geenszins de verplichting om in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken te verzamelen.

De Raad stelt vast dat het op zich niet is betwist dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekster nuttig achtte om te laten vaststellen dat haar Belgische echtgenoot over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Enig onzorgvuldig handelen van het bestuur blijkt niet.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.4. In zoverre verzoekster zich beroept op het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, dient de Raad daarnaast op te merken dat niet blijkt dat de thans bestreden beslissing binnen de werkingsfeer van het Unierecht valt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Er blijkt zo niet dat de Belgische referentiepersoon in casu gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer (RvS 12 december 2017, nr. 240.164).

In zoverre verzoekster zich beroept op het hoorrecht als algemeen beginsel van het interne recht, benadrukt de Raad dat verzoekster ruimschoots de mogelijkheid had om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van verweerder over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing bijkomend diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen of te worden gehoord. Zij toont zo niet aan dat het bestuur bij de weigering van het gevraagde voordeel rekening houdt met elementen of zich steunt op gegevens die zij redelijkerwijze niet kon of niet moest kennen bij het indienen van haar aanvraag, of steunt op redenen waarop zij in haar aanvraag niet kon of moest anticiperen (RvS 9 juni 2015, nr. 231.480).

Een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging blijkt in de thans voorliggende omstandigheden niet.

2.1.2.5. Verzoekster beroept zich ten slotte nog op een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Zij laat evenwel na om toe te lichten waarom volgens haar de bestreden beslissing is genomen met miskennis van dit beginsel van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk, omdat de vereiste verduidelijking ontbreekt.

2.1.2.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij stelt als volgt:

“Voorts wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2. Het betoog van verzoekster dat betrekking heeft op artikel 17 van de richtlijn 2003/86 is niet dienstig. Immers valt verzoekster, die zich in het kader van de thans voorliggende aanvraag beriep op een recht op gezinshereniging als echtgenote van een Belgische onderdaan, niet onder het toepassingsgebied van deze richtlijn. Uit artikel 1 volgt duidelijk dat deze richtlijn enkel van toepassing is op de gezinshereniging met derdelanders die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. De voormelde richtlijn is dus niet van toepassing op de gezinshereniging met Belgische onderdanen. Het betoog dat verweerder de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging heeft geschonden en dat hij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan door niet, overeenkomstig artikel 17 van de richtlijn 2003/86, verzoekster te horen over haar gezins- en economische situatie, mist dan ook juridische grondslag. Verweerder was immers in casu niet gebonden door de richtlijn 2003/86 en meer specifiek door de aangehaalde verplichting conform artikel 17 van deze richtlijn om bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging *“alsnog rekening [te houden] met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst”*.

Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van dezelfde beginselen van behoorlijk bestuur, algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van het Unierecht juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling heeft evenwel slechts betrekking op beslissingen tot verwijdering, wat de thans bestreden beslissing niet is. Verzoekster gaat er verkeerdelijk van uit dat de thans bestreden beslissing gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing. De Raad benadrukt dat in casu een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden *zonder* bevel om het grondgebied te verlaten voorligt. Dit betoog is dan ook andermaal niet dienstig.

De Raad merkt ten slotte ook nog op dat niet blijkt dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat verzoekster samen met haar echtgenoot in België een hecht gezin vormt.

Dat verzoekster, gescheiden van haar echtgenoot, onmogelijk een waardig en effectief leven kan leiden in Thailand.

Dat, algevolg van het verzoeksters betekende beslissing, verzoekster het land dient te verlaten en van haar echtgenoot, met wie zij te Geraardsbergen een hecht gezin vormt, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.).

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken (Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273, Rev. trim. D.H. 2002, afl. 52, 959, noot M. DEMBOUR en T. Vreemd., 2001, afl. 3, 237.).

Dat de beslissing de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar ze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé-en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven en gezin heeft opgebouwd (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing."

2.3.2. Met de bestreden beslissing wordt verzoekster het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 iuncto B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat het bestuur op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging diende over te gaan, laat staat dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsbeslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of het hierin vervatte proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS